

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/32/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5819010326
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5819010326.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Miroslava Mazúcha, na verejnom zasadnutí konanom 9. júna 2020 prejednal odvolanie podané obžalovaným M. N., nar. X.XX.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 6T/113/2019-94 zo dňa 23.1.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. N. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, č.k. 6T/113/2019-94 z 23.1.2020 bol obžalovaný M. N. uznaný za vinného, že:

dňa 19.6.2019 v čase okolo 14.25 hodine viedol motocykel značky JAWA Pionier 50 červeno-bielej farby s neplatným evidenčným číslom OS 10211 a bez prilby v meste Námestovo, a to smerom od Hviezdoslavovho námestia, cez podchod nachádzajúci sa medzi predajňami papiernictva a bývalého domu módy, smerom na Ulicu Červeného kríža, pomedzi bytovky, pričom hliadka Obvodného oddelenia PZ Námestovo ho spozorovala na Ulici Červeného kríža, kde, pred rodinným domom číslo XX/X, bezprostredne po zastavení motocykla, bol príslušníkmi polície vyzvaný na predloženie dokladov predpísaných na vedenie a prevádzku motorového vozidla, pričom tieto nepredložil, následne bol vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v dychu, čo však bezdôvodne odmietol vykonať,

čím spáchal prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. Za to súd obžalovanému podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 28 mesiacov.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 23.1.2020 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku obžalovaný prehlásil, že podáva odvolanie voči výroku o vine a aj treste. Prokurátor sa vzdal práva podať odvolanie.

Dňa 24.2.2020 súdu prvého stupňa bolo doručené podanie obžalovaného M. N., označené ako „Odvolanie voči trest. rozkazu“, v ktorom uviedol nasledovné odvolacie argumenty:

„Podávam odpor voči trestnému rozkazu 6T/113/2019-94 zo dňa 23.1.2020. Cítim sa byť vinný iba v tom, že som vošiel do pešej zóny. Prečo ma svedok G. nezastavil, ale ma nechal pokračovať v jazde. Uvádza, že ma videl stáť pri Pionieri pri dome. Svedok G. a A. vypovedali už ináč, že som zastavil a potom zostúpil. Neboli schopní ani skontrolovať motor, či je teplý. Svedok G. povedal, že ma videl ísť hore k

ČSOB. Svedkyňa P. tiež ma videla ísť hore k ČSOB. Takže ani jeden svedok ma nevidel odchádzať, keby som jazdil, tak zvuk Pioniera sa nedá prehliadnuť. Pri vypočúvaní G. vyšetrovatelka jedno vyšetruje a druhý tr. čin, že nevydávajú bločky, to už prehliada. Ako potom môže veriť, že si svoju prácu robí dobre. Polícia má byť na to, aby vám tr. čin dokázala a nie ako im pasuje. Policajti nevie obsluhovať prístroj na zistenie alkoholu. Až na 3.krát. Nie je pravda, že by som bol odsúdený za používanie cudzieho mo.vozidla. Viem, že je to tvrdenie proti tvrdeniu. Ja si za svoje stojím a preto som nešiel ani na dohodu. Za to, že policajti pochybili, ja nebudem trpieť.“

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k predmetnému odvolaniu.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Obžalovaný uviedol, že nejazdil pod vplyvom alkoholu a chcel, aby ho krajský súd oslobodil.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný M. N. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia,

ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Obžalovaný na svoju obranu uvádzal, že dychovej skúške sa odmietol podrobiť, pretože v reštaurácii zv. Konská vypil pivo a motocykel od reštaurácie už iba tlačil, nemal tak dôvod podrobiť sa skúške na alkohol. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní doslovne uviedol, že polícii klamal, policajtom klamal zámerne a keby si robili svoju robotu riadne, tak by zistili, že klame. Obžalovaný tak sám spochybnil svoju vierohodnosť tým, že uviedol, že zámerne klamal, keď sa priznal, že v ten deň požil pivo z plastovej fľaše, pretože pivo z plastovej fľaše nepije a tiež klamal, že motocykel iba tlačil a na námestí nebol. V skutočnosti motocykel viedol pešou zónou, ale bolo to opačným smerom, ako to uvádzal svedok G., prechádzal cez pešiu zónu motocyklom, a to smerom do reštaurácie zv. Konská, v reštaurácii vypil jedno pivo a potom už motocykel cez pešiu zónu iba tlačil. Uviedol, že si je vedomý priestupku, že bez prilby prechádzal motocyklom cez pešiu zónu, ale potom, ako požil pivo, motocykel už nevedol, iba ho tlačil a nemal sa tak dôvod podrobiť dychovej skúške. Obžalovaný čiastočne svojou výpoveďou usvedčoval sám seba, okrem toho, že sa priznal, že polícii klamal, zároveň uviedol, že pri kontrole bol políciou vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v dychu, ktorú svojvoľne odmietol. Skutočnosť, že obžalovaný bezprostredne predtým, ako bol vyzvaný políciou na dychovú skúšku, viedol motocykel, bola nespochybniteľne vyvrátená najmä výpoveďami svedka D. G. a svedkov K. G. a F. A.. Svedok D. G. bez akýchkoľvek pochybností a zaváhání uviedol, že obžalovaného videl viesť motocykel cez pešiu zónu smerom na miesto, kde bol následne obžalovaný kontrolovaný hliadkou, ktorú on sám privolal. Vypovedal, že obžalovaný na motocykli išiel priamo oproti nemu (obžalovaného riadne opísal a uviedol aj popis motocykla, ktorý vtedy obžalovaný viedol) a cca o minútu stretol policajnú hliadku, sadol si do služobného vozidla a spolu s členmi hliadky išli v predpokladanom smere jazdy obžalovaného, ktorého svedok opoznal, a to aj spolu s členmi hliadky, ktorí ho opoznali podľa jeho popisu svedkom. Obžalovaný sa po poučení odmietol podrobiť na výzvu polície dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v dychu. Svedok D. G. uviedol, že obžalovaný bol kontrolovaný policajnou hliadkou asi do 4 minút od momentu, ako ho videl viesť motocykel. Výpoveď svedka D. G. potvrdili svojimi výpoveďami svedkovia K. G. a F. A., ktorí uviedli, že obžalovaného zbadali zo služobného vozidla, videli ho schádzať z motocykla a obžalovaný sa na ich výzvu odmietol podrobiť dychovej skúške aj po poučení o trestnoprávných následkoch. Výpovede svedkov K. G. a F. A. aj chronologicky zodpovedali údajom, ktoré uvádzal svedok D. G., tiež boli konzistentné so svedeckými výpoveďami svedkov I. G., H. K., ktorí rovnako nepriamo vyvracali obranu obžalovaného. Títo svedkovia potvrdili, že videli obžalovaného viesť motocykel po pešej zóne už okolo obeda (výpoveď svedka I. G.) a tiež medzi 14. a 15 hod., kedy rovnako cez pešiu zónu prišiel na motocykli, motocykel vtedy odložil a vošiel do pohostinstva (výpoveď svedkyň H. K. a N. P.), časovo údaje uvádzané týmito svedkyňami opäť korešpondujú s výpoveďou svedka D. G., že videl obžalovaného viesť motocykel v čase okolo 14.25 hod., t.j. v čase, kedy sa obžalovaný vracal z pohostinstva, a to smerom z námestia na ul. Červeného kríža, kde bol potom kontrolovaný hliadkou polície. Tieto tvrdenia jednoznačne preukazujú, že obžalovaný po požití alkoholu viedol motocykel, čo bolo aj skutočným dôvodom, pre ktorý sa odmietol podrobiť dychovej skúške na prítomnosť alkoholu. Množstvo alkoholu zisteného v jeho dychu na polícii dňa 19.6.2019 v

čase o 14.38 hod. - 0,92 mg/l a v čase o 15.11 hod - 0,94 mg/l iba potvrdzuje výpovede svedkov, vrátane svedkyne H. K., že obžalovaný sa im javil byť pod vplyvom alkoholu a uvedené množstvo alkoholu určite nezodpovedá tvrdeniu obžalovaného, že vypil iba jedno pivo, ako sa o tom snažil presvedčiť súd. Súd nemal dôvod pochybovať o vierohodnosti výpovedí svedkov D. G., K. G. a F. A., ich popis skutkových okolností bol presvedčivý, konzistentný, logický a korešpondoval aj s ostatnými svedeckými výpoveďami a listinnými dôkazmi. Naopak, obžalovaný sám pred súdom priznal, že v prípravnom konaní klamal. Vzhľadom na uvedené súd nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovaného.“

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, sa stal, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. a dopustil sa ho obžalovaný. Aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaného usvedčujú z jeho spáchania najmä výpovede svedkov D. G., K. G. a F. A. a čiastočne aj výpovede svedkov I. G., H. K. a N. P. v kontexte s dôkazmi, ktoré súd prvého stupňa popísal vo svojom odôvodnení. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedených usvedčujúcich dôkazoch, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania. Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní.

Pri hodnotení svedeckej výpovede sa zásadne vychádza z toho, že svedok po poučení o význame a dôležitosti svedeckej výpovede vypovedá pravdu, pokiaľ nie je procesne účinnými dôkazmi preukázaný opak. Na tomto mieste krajský súd pripomína, že každý svedok (a teda i svedkovia D. G., K. G. a F. A.) pred svojou výpoveďou v prípravnom konaní boli riadne poučení v zmysle ustanovenia § 131 ods. 1 Tr. por. Krajský súd si osvojuje názor súdu prvého stupňa, z ktorého vyplýva, že sú to práve svedkovia D. G., K. G. a F. A., ktorí usvedčujú obžalovaného M. N. zo spáchania žalovaného skutku.

Zo súdneho spisu je zrejmé, že sporným v tomto prípade je zistenie, či obžalovaný vôbec viedol motorové vozidlo. Z právneho posúdenia skutku vyplýva, že v zmysle § 289 ods. 2 Tr. zák. nie je potrebné zisťovať, či obžalovaný viedol motorové vozidlo pod vplyvom návykovej látky, ale je potrebné zistiť, či obžalovaný vôbec viedol motorové vozidlo a či sa obžalovaný ako vodič motorového vozidla odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom, alebo sa odmietol podrobiť lekárske mu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie. Obe tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne (vedenie vozidla, odmietnutie dychovej skúšky, resp. lekárskeho vyšetrenia), aby sa voči obžalovanému mohla vyvodiť trestná zodpovednosť. V danom prípade bolo nesporným to, že obžalovaný sa odmietol podrobiť dychovej skúške, čo nepopiera ani obžalovaný. Zo zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby zo dňa 19.6.2019 vyplýva tiež, že v tom čase podozrivý M. N. sa odmietol podrobiť aj lekárske mu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou.

Argumentácia obžalovaného v trestnom konaní spočívala v tom, že motorové vozidlo síce viedol, ale pred požitím alkoholu a že v čase po požití alkoholu už motorové vozidlo nevedol. Z výpovedí svedkov D. G., K. G. a F. A. jednoznačne vyplýva, že všetci zhodne vypovedali, že obžalovaného dňa 19.6.2019 v čase okolo 14.25 hodine videli jazdiť na motorovom vozidle. V trestnom konaní doposiaľ nebol preukázaný žiaden úmysel svedkov vypovedať nepravdivým spôsobom, a teda ich výpovede sa považujú za pravdivé a vierohodné. Spáchanie prečinu ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. predpokladá súčasné splnenie dvoch podmienok - vedenie vozidla a odmietnutie sa podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky. Z výpovedí vyššie spomínaných svedkov bolo preukázané, že dňa 19.6.2019 v čase okolo 14.25 hodine obžalovaný skutočne viedol motorové vozidlo a momentom odmietnutia sa podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky obžalovaný dokončil spáchanie tohto prečinu. Je preto irelevantné, či obžalovaný aj reálne alkohol požíval, keďže skutok bol

dokonaný po tom, ako obžalovaný odmietol podrobiť sa vyšetreniu na zistenie návykovej látky, čomu predchádzalo spoľahlivé zistenie o tom, že viedol motorové vozidlo.

Na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie neviny) a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Pri absencii odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o druhu a výmere trestov, ktoré boli obžalovanému uložené súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uložených trestov obžalovanému z hľadiska ich zákonnosti a primeranosti (§ 317 ods. 2 Tr. por.). Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiace, výkon ktorého bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 24 mesiacov, a tento trest zodpovedá zákonu a stavu veci. Krajský súd sa stotožňuje aj s výrokom o treste, ktorým obžalovanému súd prvého stupňa uložil trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 28 mesiacov. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestov obžalovanému M. N..

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov, robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným

členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestov, vrátane správneho zistenia absencie poľahčujúcich a príťažujúcich okolností. Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložené tresty, a to trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace, výkon ktorého bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 24 mesiacov, a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 28 mesiacov, považuje odvolací súd za zákonné, primerané a spravodlivé. Tento zákonný stav neboli odvolacie argumenty obžalovaného spôsobilé zvrátiť v rámci odvolacieho konania.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženými druhmi a výmerami trestov.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenia. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytykané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie obžalovaného M. N. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.